

ARRELS

«És el temps que has perdut per a la teva rosa, que fa la teva rosa tan important».
El Petit Príncep –Antoine de Saint Exupéry-

Tot comença amb la inquietud i segueix amb el gest que, impacient i volgut, descobreix la buidor en la que hi palpo, un cop més, el plany del nostre adéu i de records que pengen d'un balcó que, sense disfressa, llueix tota la seva nuesa.

M'ofega la pols que dissemina el clam d'aquest comiat per l'amfiteatre de l'absència, penetrant fins l'arrel de la vida que em gasta i em manté en marxa; mentre, fosca i absent, me'n vaig de mi, viatjant a cavall de utopies enfilades pels dits del vent.

En mig de les nits nues i els cels badats, m'agrada saber que sé el que tu saps, a través del so insonor, de la resposta intuïda i d'aquell caliu que ens manté vius, dins el càlid esquitx d'una abraçada que no es desfà.

Dolços enyors, bressolen el temps amb tu viscut, entre la lleu desmesura de somnis que zigzaguegen, esgarrapant imatges que em retornen el batec d'antigues petjades i d'abismes sense fons on hi rau la justícia, ofegada per la llei del més fort.

Veritats, encobertes d'eloqüències i boques clausurades pel degoteig de mentides per on s'esmuny la dignitat, entre engrunes d'esperança que ningú recull i tothom trepitja.

Òrfena de pors, m'abandono a tu, com quan a la vora del foc tot era ficció, les flames claror i el fum fragància i dels anhels, en teixia arrels que s'adormien, a la falda dels sentiments.

Et cerco, en l'entramat pensament que llisca pel far de la meva memòria, trepitjant pàmpols de seny que resten escampats per camins encara absents, de tu, de mi, de tot..

Sempre te'n vas, just quan et trobo, com fa la soledat fins que t'acostumes a la seva companyia, com el desgastat plaer de recordar fins a incendiar la nostra llunyana joventut, com si eternament visquéssim a banda i banda d'un mirall, molt a prop, però massa lluny per a poder-nos abastar.

Mai ningú no em podrà arrencar del teu cor de pedra viva, del cor de la casa on vaig néixer i on vaig créixer, tot jugant a inventar carícies que amagava sota els llençols i on reverberacions de plaers, cremaven el fred dels llavis amb flames de feréstegues fogueres, atacades per remors d'íntimes besades.

Els mites amb els que vaig creure, fantasies, neguits i sons d'hores lentes, emmudeixen el rellotge que desa silencis, esfondrats de certeses.

El record del teu recer, és com un sortilegi que m'encisa i que em convoca a quedar-me integrada en cada estança, per on s'escolta la remor de delits esmicolats sobre la vànova d'un llit que la foscor bransoleja, tot guillotinant les pàgines d'una obsoleta memòria, on encara hi mormola, l'òxid envellutat d'una antiga passió.

I avui, com cada dia, mentre la lluna alena pols d'enyor sobre la teva teulada, em sento més lluny de tot que mai i més a prop de tu que rés; ajocada entre reflexos de il·lusions que cerquen i evoquen, la màgia d'instants, breus com un capvespre, i de sons de campanes, llunes minvants, boires fidels i batecs de cors lliures.

Infructuosament, cerco la clau o la darrera paraula, o el darrer sospir que em permeti obrir, el cor blindat d'aquesta gent que ens arrenca arrels de vida.

Perquè, diguem, què faran ara els teus fantasmes?, potser s'han fos entre les teves parets? o potser son els mateixos que cada nit m'acompanyen?

Potser son ells els que exploren la soledat, potser son ells els que domestiquen sentiments, potser son ells els que guarden la quinta essència de tot plegat.

Perquè a ells els pertany el nostre passat i per això caminen errants, sobre una fosca esquitxada d'estels i amb el vestit de l'ànima estripat.

I més enllà, tot s'alenteix, entre un ahir que sobreviu i un avui que reneix en cases de pedra viva i arrels de virginals pensaments que es desfan, en la distància d'un sospir.

Nua de preceptes, et penso tendrament i vinc cap a tu, hidratant la memòria amb la font del record, per a ser el repòs d'un passat que no torna, però que continua latent dins el silenci de la pedra, on submisa, em cloc en tu i tu en mi.

DANA